

Arrest

nr. 168 571 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 oktober 1967.

De tweede verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11 september 1976.

Op 3 oktober 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 12 juli 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.10.2012 werd ingediend door :

*S(...) K(...) geboren te Jerevan op 07/10/1967
G(...) S(...) geboren te Jerevan op 11/09/1976
+ kinderen:
S(...) A(...) geboren te Jerevan op 23/12/2000
S(...) A(...) geboren te Jerevan op 29/08/2002*

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Betrokkenen verklaren te behoren tot een kwetsbare groep doordat hun dochter aan een zeer ernstige medische aandoening lijdt. Het kindje dient minstens 2 keer per jaar te worden opgevolgd via bloedafname, urineonderzoek en klinisch onderzoek. Deze controles gingen tot dusver door op de kinderafdeling van het academisch ziekenhuis te Leuven. De aandoening zou een onvoorspelbaar karakter hebben. De symptomen zijn diverse koortsaanvallen gecombineerd met hevige buikpijn. Het kindje gebruikt het medicament Colchicine. Om die reden doet de familie een beroep op artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden: verbod op een onmenselijke of vernederende behandeling ingevolge de gezondheidstoestand en de noodzaak van een absolute bescherming. Volgens het gezin zijn er ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat in het land van herkomst zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Een verwijdering zou in strijd zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het internationaal kinderrechtenverdrag en het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. De medische aandoening van het meisje zou ook psychische gevolgen hebben en een invloed op haar dagelijks sociaal en psychisch leven. Volgens betrokkenen zal het kind nooit een normaal schoolleven kunnen leiden in het land van herkomst omdat zij gezien haar aandoening kans loopt dagdagelijks gepest en gediscrimineerd te zullen worden. Omdat hun dochter als een onvolwaardig persoon wordt beschouwd in Armenië zou ook het volledige gezin gediscrimineerd worden in Armenië. In Armenië wordt denigrerend neergekeken op mensen met fysieke tekortkomingen. In het jaarlijkse landenrapport van het Amerikaans Ministerie van Buitenlandse Zaken zou gemeld worden dat de sociale discriminatie ten opzichte van personen met een handicap een probleem is in Armenië. De meeste problemen zouden zich situeren bij de toegang tot onderwijs, werkgelegenheid en sociale zekerheid. Het gezin zou reeds een inhumain leven hebben beleefd in het land van herkomst. Patiënten met mentale problemen zouden worden gestigmatiseerd. Families waarvan een lid een mentaal probleem heeft zouden deze persoon afschermen van de buitenwereld uit schrik om uit de gemeenschap te zullen worden verstoten. Na de val van de Sovjet-Unie zouden deze problemen zijn toegenomen. De speciale scholen voor kinderen met een fysieke of mentale handicap zouden in zeer slechte conditie verkeren. Er zouden niet genoeg gespecialiseerde voorzieningen zijn en het kind loopt kans geen toegang te zullen hebben tot dit specifieke onderwijs en andere voorzieningen. Adequate verzorging zou niet voorhanden zijn. De nodige medische infrastructuur zou niet aanwezig zijn. Een onderbreking van de zorg zou

onomkeerbare consequenties teweegbrengen. Ook de financiële middelen ontbreken hen. In die zin verwijzen betrokkenen naar hun 'prangende humanitaire situatie' en beweren zij tot een kwetsbare groep te behoren. Naast artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden doen verzoekers tevens beroep op artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing aangenomen te New York op 10.12.1984 en ondertekend door België op 04.02.1985. Verzoekers zijn van mening dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit. De Belgische overheid dient een belangenafweging te maken en dient rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel. De ongemakken staan niet in verhouding tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen. Verzoekers verwijzen ook naar de duur van hun gedoogde verblijf in België en hun integratie. In dit stadium van integratie moeten terugkeren naar het land van herkomst zou traumatische effecten hebben. Betrokkenen vragen dan ook rekening te willen houden met de opsomming van buitengewone omstandigheden in de wet van 22.12.1999. De toestand in Armenië zou niet van die aard zijn dat zij terug kunnen omdat zij het voorwerp van spot zullen uitmaken. In gelijkaardige dossiers zouden mensen wel zijn geregulariseerd. Ze vormen een meerwaarde voor de Belgische multiculturele maatschappij. De kinderen lopen school in België. Naast het artikel 3 zou ook het artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden geschonden indien deze mensen dienen terug te keren naar Armenië. In Armenië is ook geen Belgische ambassade voorhanden tot wie verzoekers zich kunnen richten. Betrokkenen verzoeken ook uitdrukkelijk te worden gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Het gezin deed inspanningen op linguïstisch, sociaal en economisch gebied. Alle gezinsleden spreken goed Nederlands. De ouders zijn werkbereid en willen in eigen levensonderhoud voorzien. Nooit kwamen zij in aanraking met het gerecht en zij kunnen een blanco strafblad voorleggen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van het kindje en de psychische problemen waarmee de ouders zouden kampen, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. De procedure 9bis komt niet in de plaats van de procedure 9ter. Betrokkenen deden trouwens reeds een beroep op de procedure 9ter. Deze werd afgewezen. De dienst 9ter stelde dat artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet wordt geschonden door geen verblijfsmachtiging toe te kennen. Verzoekers tonen ook niet aan dat reizen niet mogelijk zou zijn. Volgens de informatie die betrokkenen aan de aanvraag 9bis toevoegden zou het kindje lijden aan 'Familiaire Mediterrane Koorts' (FMF). Het is gekarakteriseerd door herhaalde koortsaanvallen gecombineerd met pijn op de borst en buikpijnen. Het betreft een genetische aandoening. De aanvallen gaan vanzelf over en duren 1 tot 4 dagen. Volgens het rapport dat dit gezin zelf heeft toegevoegd aan de aanvraag 9bis, is de behandeling van FMF eenvoudig, goedkoop en zonder ernstige bijwerkingen. Colchicine is volgens dit rapport het enige medicament dat momenteel wordt gebruikt. De colchicinetherapie vermindert niet alleen de aanvallen maar beperkt ook de kans op het ontstaan van amyloïdose. Indien het kind de colchicine altijd inneemt kan het kind volgens het door betrokkenen voorgelegde rapport een normaal leven leiden met een normale levensverwachting (www.pediatric-rheumatology.printo.it). Betrokkenen tonen niet concreet aan waarom het artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden. De problemen van spot en uitstoting uit de gemeenschap die werden aangehaald berusten louter op speculaties. Persoonlijke bewijzen van discriminatie in het verleden worden niet aangebracht en indien het kindje haar medicijn inneemt, kan zij normaal functioneren. Er zijn evenmin

bewijzen voorhanden dat artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing aangenomen te New York op 10.12.1984 en ondertekend door België op 04.02.1985 zou geschonden worden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf enkel werd toegelaten naar aanleiding van de asielprocedures die zij opstartten en de aanvraag 9ter die zij indienden. Betrokkenen wisten ook op voorhand dat zij dienden terug te keren naar hun land van herkomst indien voor elke procédure een negatieve beslissing zou worden genomen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden toegekend. De medische aanvraag 9ter werd afgewezen. Wat de opgebouwde sociale en vriendschappelijke banden in België betreft, het aanleren van de Nederlandse taal, de werkwillegheid en zin om in België in eigen levensonderhoud te voorzien, het schoolgaan van de kinderen en het gegeven dat verzoekers niet aanraking kwamen met de openbare ordediensten; dit zijn elementen die op zich zeker en vast bewonderenswaardig zijn maar geen buitengewone omstandigheden vormen die verzoekers zouden beletten om de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in te dienen via de Belgische ambassade. De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden bijgevolg in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur naar aanleiding van opgestarte procédures tonen op zich niet aan dat betrokkenen de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zouden kunnen indienen via de gewone procédure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post te Moskou. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkenen kunnen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Ze kunnen zich trouwens bij deze procédure nog steeds laten bijstaan door hun advocaat. Het schoolgaan van de kinderen werd tijdens de hangende procédures toegelaten om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen beweren dat het kindje Anna bijzonder/ speciaal onderwijs zou behoeven gezien de medische aandoening. Gespecialiseerd onderwijs zou voorhanden zijn in Armenië maar de voorzieningen zouden kwalitatief ondermaats zijn. Betrokkenen tonen niet aan dat het kindje werkelijk gespecialiseerd onderwijs zou behoeven. Het kindje zou immers met behulp van de medicatie colchicine normaal kunnen functioneren.

Wat het inroepen van art. 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tót verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De wet van 22/12/1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet meer van toepassing op de aanvraag tót regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980. Armeniërs dienen voor het opstarten van een procédure ter verkrijging van een verblijfsmachtiging zich te richten tot de Belgische ambassade in Moskou. Zoals reeds aangegeven kunnen zij nog steeds een beroep doen op hun advocaat.

Het gezin kan nu beslissen om terug te keren naar hun land van herkomst via het vrijwilligeterugkeerprogramma. Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. Mijnheer en mevrouw kunnen bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel indien zij meer informatie wensen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het

begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering, volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moeten de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voortbestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partijen, komt het hen toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Uit de beschikbare gegevens blijkt dat de verzoekende partijen op 29 juli 2015 het Rijk vrijwillig hebben verlaten. Dit gegeven wordt ter terechtzitting bevestigd door de advocaat van de verzoekende partijen.

Bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gevraagd of de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden uitzonderlijk mogen indienen in België in plaats van deze in te dienen in het land van herkomst. De vraag is dan ook welk belang de verzoekende partijen hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing, nu zij zich opnieuw in hun land van herkomst bevinden.

De advocaat van de verzoekende partijen stelt dat zij zich voor de vraag naar het belang naar de wijsheid van de Raad zal gedragen. De verzoekende partijen tonen bijgevolg niet aan welk actueel belang zij nog zouden kunnen hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS